VOLUME 55., Február 1, 1963. No. 2. szám. — 1963. február 1.

Evangéliumi Hirnök

GOSPEL MESSENGER

JÉZUS mondá: „ De előbb hirdettetnie kell az evangéliumnak minden pogány népek között." (Márk 13:10) ■ Az Amerikai Magyar Baptista Szövetség hivatalos lapja
Offical Organ of the Hungarian Baptist Union of America

AZ ÚJ FÜZET

Betelt a régi füzetem,
Ma este megnézegetem,
és holnap újat kezdhetek
háromszázhatvanöt lapos,
ugyanilyen új füzetet.

Lemásolnám most szívesen
a régit, de nem tehetem.
Marad már, amilyen marad.
Ott a Mester kezével írt
sok „láttam" a leckék alatt.

Sorakozik nem egy lapon
féligvégzett feladatom...
a rendetlen, elégtelen...
És ezt a régi füzetet
vizsgára vinni kell velem.

De holnap újat kezdhetek:
ugyanilyen új füzetet.
Tiszták, fehérek a lapok.
Nem szeretném elrontani.
Holnap már abba írhatok.

Talán, ha jobban figyelek,
ha eztán korábban kelek,
frissebb leszek, igyekezem,
rendesebb lesz a feladat
és ügyesebb lesz a kezem.

Tollat fogok és leírom,
— ragyog a név a papíron —
„JÉZUS NEVÉBEN KEZDEM EL."
Tudom, hogy rest és rossz vagyok,
s úgy érzem, félni mégse' kell.

Háromszázhatvanöt lapon
a leczkét Vele írhatom.
Ő vezeti gyenge kezem.
„JÉZUS NEVÉBEN KEZDEM EL."
JÉZUS NEVÉBEN VÉGEZEM.

Turmezei Erzsébet

Azt mondják közönségesen, hogy a vallás csak annak szükséges, ki magát nem érzi boldognak, de e világon, hol semmi sem biztos s a jövő pillanat mindentől megfoszthat, mitől üdvünk függ —' ki érezheti magát boldognak? Báró Eötvös

FEL A MAGASBA!

(MATÉ 17:1.)

Az új esztendő második hónapjába léptünk. Azt vélem, a fenti ige nagyon alkalmas arra, hogy az új évben jobban megismerjük azokat az ösvényeket, melyek a lelki magaslatokra vezetnek. Pályafutásunkban még nem értük el a célt s míg itt élünk e földön, tökéletesbíteni kell lelki életünket.

A három első evangélista (szinaptikus) csudálatos és dicsőséges jelenetet beszél el az Úr Jézus életéből. Az Úr felvitte három tanítványát egy magas hegyre. Valószínűleg Zsidóország északi részén a Hermon hegyére, ahol orcájának szine elváltozott dicsőségben. Három tanítványt vesz magához ez alkalommal, hogy szemtanúi legyenek e mennyei jelenetnek. Imádkozás közben változott el orcája s ruhája pedig fehér lett mint a hó. E mennyei fényességben megjelent a hegyen Mózes a törvényt adó és Illés a próféták legnagyobbika, kik beszéltek az Úr Jézussal. A mennyből pedig szózat jött: **„Ez az én szerelmes Fiam, Őt hallgassátok."** E mennyei hang hallatára a tanítványok arccal a földre borultak.

Vajjon az Úr Jézus a maga dicsőségének szemléltetése végett miért ment fel erre a magas hegyre? Ő szakadatlanul az Atya közelségében élt, sőt — amint tanította is — az Atyában élt az Atya Isten dicsőségétől ragyogó fénytől körül sugározva. Az evangéliumok erről nem beszélnek. Arról sem, hogy tanítványai közül miért csak hármat vitt magával. Azt azonban biztosan tudjuk, hogy az Úr Jézus ezt nem magáért tette, hanem tanítványaiért és mi érettünk.

Ezt először is tanítványaiért tette, hogy azoknak lelkét a jelképes cselekmény a magasba menetel által a magasságok felé irányítsa, ahol a mi igazi, örökkévaló hazánk van. Isten minket embereket egy ideig e földre tett azért, hogy örök terve szerint itt elkészítsen az örökkévaló életre, ahol Ő a Király s hová a bűn és igazságtalanság nem férkőzhet.

Az Úr Jézus tette ezt azért is, hogy ezt az égi jelenetet a tömeg városi zaja, lármája meg ne zavarja. Milyen csodálatosan mélységes példa ez részünkre! Az imádkozásnak és az ige olvasásának, hallgatásának idején le kell csendesülni az embernek. Enélkül a templomba való járás, gyülekezeti tagság, adakozás és egyéb semmit nem ér. El kell szakadni e világtól, annak minden bűnös zajától, mert ellenesetben annak az Isten szavait túlhaladó lármája kizárja azt a mennyei fényt, világosságot, mivel az Isten meg akarja áldani az ő gyermekeit. Amikor és ahol Isten megjelenik, ott mélységes csendnek kell lenni.

Tette az Úr Jézus ezt végül azért is, hogy a magas hegyek, pormentes, tiszta, felelevenítő és üdítő levegőjével példázza azt a gyönyörű világot, ahová a föld porából, a gőgös hitetlen emberek tisztátalan gondolataiból semmi fel nem hatolhat... Öröm és vígasztalás ez Isten gyermekei részére. E földi életben szomorkodunk a hitetlen gonosz emberek hazúg, képmutató cselekedetei felett. Elszomorít az emberek millióinak szenvedése, nyomora, de abban a szebb világban „Isten letöröl minden könnyet" és örök fényben megvígasztalva élnek a Krisztus vére által megváltott lelkek.

Ebben az új esztendőben emelkedjünk fel mindjobban a lelki magaslatokra. Gyönyörködjünk az Isten igazságainak fénysugaraiban, de ugyanakkor ne feledjük el, hogy reánk is munka vár a völgyben, mint ahogy az Úr Jézusra és tanítványaira várt hajdan. Végezzük munkánkat híven, míg időnk van, mert gyorsan közeledik az idő, amikor már senki nem tehet semmit! **Emeritus**

EVANGÉLIUMI HIRNÖK
GOSPEL MESSENGER
Published monthly by the
Hungarian Baptist Union of America
225 E. 80th St. New York 28, N. Y.
* * *
Editor — Szerkesztő:
Rev. PETRE M. ADALBERT
943 Merill Ave., Lincoln Park, 25 Mich.
* * *
Entered as second class matter at the Post office of New York, N. Y., under the Act of March 3., 1879 Accepted for mailing at the special rate of postage as provided in Section 1103, Act of October 3, 1917
* * *
SUBSCRIPTION FEE:
$3.00 per year
Előfizetés, címváltozás erre a címre küldendő:
Mr. John SZASZ
1619 Edward Ave., N. E. Canton 5. Ohio

ÁBRAHÁM

Az ő születéséről, gyermekségéről és ifjúságáról keveset tudunk. Nem mint mintagyermek, vagy ifjúnak akarja a Szentírás elénk állítani őt, hanem mint komoly lelkiembert, minta édesatyát.

Nem tételezem föl, hogy Ábrahám az ő ifjúságát Isten nélkül töltötte volna, azonban a Bibliában mint cselekvő ember —, 75 éves korában ismerjük meg. Lelkiházi erényekkel, mint drágagyöngyökkel volt fölékesítve.

Az elsőt, ha nézzük, az engedelmességet ismerjük fel benne. Ezt még gyermekségéből hozta. Mint felnőtt ember, nem okoskodott, hanem behúnyva lelki szemeit, gyermekies engedelmességgel ment oda, ahova az Úr hívta és vezette. Mindenben, mindenkor és mindenütt engedelmes volt Istennek. Engedelmessége folytán jól figyelt az Úr szavára és mindent Isten akarata szerint tett.

Mindég a békességre igyekezett. Ezt lát juk Lóttal szembeni eseténél. „És hitt az Úrnak és tulajdoníttatik őneki igazságul." Ezt találjuk felőle megírva Mózes I. 15:6. versében. Tudta és hitte, hogy mennyei Atyja mindig csak javát akarja.

A lelki tulajdonságok nála nem csak csengő szavak, vagy cszményi dolgok voltak, hanem azokat be is bizonyította az ő cselekedetével. Amikor teljesen idegen, három férfiú látogatta meg, nem húzódozott —, mint ahogyan ma sokan tennék. — Nem mondta, hogy még ha egy vendég lenne, talán el tudnám szállásolni és élelmet is adnék neki, de három? Nem tette ezt, hanem ahogyan szokás mondani magyaros, vagy helyesebben hívőies vendégszeretettel fogadta vendégeit. Feleségét azonnal utasította a vacsora készítésére. Tehát áldozatkész is volt. Nem gondolkodott azon, hogy adjon-e vagy ne adjon. Kinek, vagy menynyit, hanem amint az alkalom kínálkozott, adakozó lelkiismerete szerint cselekedett.

Hálás volt Isten iránt. Többször olvassuk, hogy egy-egy szerencsés útja után Istenről nem feledkezvén meg, — oltárt épített és áldozott az Úrnak.

Szerette az Urat tiszta szívből, mindeneknél jobban. Nem sajnálta egyetlen fiát, akiben gyönyörűsége volt, nem az ő saját életét sem. (Ha u. i. ő fiát Istennek ajándékozza, akkor az ő nemzetisége teljesen kihal.) Minden földi dolognál előbbrevalónak tartotta Isten kedve szerint cselekedni és szeretetét, háláját leróni a Mindenhatóval szemben.

Ábrahám egész életében ez az epizód a legszebb és legkedvesebb nekem. Amikor egyetlen fiának a feláldozására gondolok, eszembe jut a szerető mennyei Atyám, aki nem sajnált érettem és az egész emberiségért még ennél nagyobb áldozatot sem tenni. Ábrahám csak akarta, azonban az utolsó percben az Úr megmentette a gyermeket. De Jézust, az Isten szent Fiát nem mentette meg a mi szeretetünk. Mert mi nem szerettük a Megváltót bűnösségünknél fogva. Ő nem sajnálta oda adni az Egyetlenegyet, a Szentet és Ártatlan Bárányt, mert helyette nem volt ezen a földön szeplőtelen és bűn nélküli, az Ő vére egyedül, ami megváltotta e világot annak bűneitől. És drága Megváltóm, Isten egyetlen Fia, megöletett Bárány, én is megtaláltam benned,n a Te véredben bűneim sebeinek gyógyulását, az örök üdvösséget.

Soltvadkert, 1940. január 19.

néhai Király Júlia

NEM SZABAD IMÁDKOZNI

Az Egyesült Államok legfőbb bírósága 1962. június 25-én elvi jelentőségű határozatban kimondta, hogy imádkozni az állami iskolákban alkotmánycllenes és tilos. Ezen döntéshez az adott alkalmat, hogy a newyorki kormányzótanács egy 22 szóból álló ima elmondását rendelte el az osztályokban a tanóra kezdetén, ami ellen ÖT SZÜLŐ jelentett be tiltakozást: (Egy unitárius, egy atheista, egy hitetlen és két zsidó)...

Ugyanaznap a legfőbb bíróság kimondta, hogy a kábítószerek használata nem büntetendő cselekmény többé és a fajtalan életet terjesztő magazinoktól ezután nem szabad megtagadni a postai szállítást.

Mi, akik vallásüldözések elől menekültünk Amerikába (értem itt a legelső angol telepesektől kezdve sok milliókat egész jómagamig) eddig is csodálkoztunk azon, hogy a demokrácia s vallásszabadság égisze alatt, hogy létezhet az, hogy nem szabad Bibliát bevinni és olvasni az állami iskolákban, hogy gyermekeink az iskolákban tanulják meg azt, hogy nincs Isten, csak a Természet uralkodik, stb. Most azonban, hogy a legfőbb őrségen, az ország főlelkiismeretén születhetett meg egy ilyen átkozott határozat, kétségbeesve látjuk ezen remek országnak végveszedelem felé rohanását.

Amerika Alkotmánya az az iránytű, melyet istenfélő honatyák, alapítók szerkesztették meg abból a célból, hogy egy szabad és boldog népnek életét és szabadságát biztosítsa s a nemzet hajóját minden idegen szelek és viharok közt is jóirányba vezesse. Ez az okmány védi meg a polgárt attól, hogy ráerőszakoljanak olyan vallásgyakorlatot, ami nem egyezik meg a hitbeli meggyőződésével, de ugyanez az okmány biztosítja számára azt, hogy úgy higyjen és imádkozzon, ahogy jónak látja, vagy hiszi. Tehát nem szabad kényszeríteni és nem lehet eltiltani. Ez esetben a főbírák nem kényszerítenek, de tiltanak. Ezek a tiszteletreméltó öreg emberek nem látják, hogy az Istentől eltávozott ifjúság, a házasságok borzalmas bomlása milyen szomorú jövő felé sodorja ezt az országot. Mert, mióta kimaradt a legtöbb keresztyén (vagy keresztény) családból a mindennapi Bibliaolvasás, sőt sok helyen az étkezésnél sem imádkoznak, azóta igazán súlyosabb lett az egyház és az iskola feladata azon a téren, hogy az istenismeret nélkül felnőtt gyermeket megismertessék Istennel.

Az ima, amit a newyorki Kormányzótanács szerkesztett az iskolák számára, így hangzik: „Mindenható Isten, mi elismerjük, hogy Hozzád tartozunk. Kérjük áldásodat önmagunkra, szüleinkre, tanítóinkra és hazánkra"... Nincs benne semmi felekezeti íz, általános értelmű, mindenki elmondhatja akárhol. De a Sátán az Isten örök ellensége ennyi imát se tűr sehol. Viszont a határozat Amerikaszerte nagy felzúdulást okozott és még sok vihar származik belőle. Római katolikus körök és vezetőik élesen kritizálják, protestánsok megoszlanak, zsidók helyeslik

Akik csak felületesen bírálják el az iskolában való imádkozás eltiltását éppúgy, mint a döntésthozó főbírák mindenféle címet hoznak és adnak ennek az istentelen intézkedésnek. Mondják, hogy elindulva így, könnyen odajut Amerika is ahol az európai országok vannak, hogy kifejlődik itt is egy államvallás, amely aztán ural-

(Folytatása a 3. oldalon.)

(Folytatás a 2. oldalról)

kodni fog a többi felekezeteken. Szóval elveszítjük a mai nagy előnyt, hogy az állam és egyház teljesen elvannak különítve egymástól. Ezzel és hasonló érvekkel próbálják igazolni az imabetiltást, mely érvek azonban nem állják meg a helyüket, nem alaposabbak, mint az az érvelés, hogy nem jó járni, mert aki járkál, könnyen eltörheti a lábát. Egy bizonyos csak és pedig az, hogy az eredmény ugyanaz lesz, akármilyen okokból hagyjuk ki az Istennel való kapcsolatot az életünkből, lelki eltévelyedés, bűnbezuhanás, gonosz élet e földön és a lélek elkárhozása a halál után.

A keresztyénietlen sőt istentelen intézkedésben egyetlen egy vígasztaló körülmény van. Az, hogy a legfőbb bíróság tagjai sem voltak teljesen egy véleményen, mikor tárgyalták és döntöttek. Egyik bíró pl. nagyszerűen felsorakoztatta az ellenérveket, az ima eddigi gyakorlását és kívánatos voltát. „Ha — úgymond — az ima alkotmányellenes a közéletben, akkor miért vezettük be a tábori lelkész hivatalt a hadseregnél? Vagy, nemzeti himnuszunk negyedik verse miért zárul ezekkel a szavakkal: „In God We Trust"? 1954-ben a kongresszus miért iktatta be a zászlófogadalomba azt a mondatot, hogy „Egy nemzet Isten alatt"? 1865 óta miért verik rá aprópénzünkre azt, hogy „Mi Istenben bízunk"? Amerika elnöke miért rendel el minden évben egy nemzeti imanapot? Elnökeink a beiktatásuk alkalmával a Bibliára teszik kezüket és imát mondanak, vagy mondatnak és kérik Isten oltalmát és segítségét kormányzásukra. Miért mindez és sok más hasonló intézkedésünk, ha az ima alkotmányellenes — kérdezi Stewart főbíró.

Sokmillió amerikai polgár is kérdezi ezeket és csodálkozik azon, hogy ilyen fekete (vagy vörös) ítélet akkor hagyhatta el a főbírói hivatalt, amikor nagyon vallásos ember ül hazánk elnöki székében és nagyon vallásos ember az igazságügy-miniszterünk, aki az Elnök testvéröccse. Kennedy elnököt rögtön megrohanták a sajtó képviselői és kérték véleményét az imabetiltásban. Félig igaz és limonádéízű nyilatkozatban válaszolt. Azt mondta: hogy a főbírói határozatra, vagy ellen nagyon jó orvosságunk lehet és van abban, ha többet imádkozunk otthonainkban és komolyabban járunk templomba. Igy pótolva lehet az a veszteség, hogy az iskolákban nem imádkozhatnak gyermekeink". Ez mind igaz, de az is igaz, hogy az ország tudatlan népe és neveletlen ifjúsága mérvadónak és követendő példának tekinti a legfőbb bírák gondolkozását és életét. California államnak néhány évvel ezelőtt atheista, vagyis istentagadó kormányzója volt, akit a Paul Coates programon meginterjúvoltak, s aki fölényes büszkeséggel jelentette ki, hogy Isten létezése mellett semmi bizonyíték nincs, az hogy teremtés van, nem bizonyíték amellett, hogy Teremtőnek is lenni kell. Ilyen vezetők nyilatkozatai által megerősödnek a hitetlenek, meginognak a kishitűek.

A fekete (vörös) határozat mellett legjobban Black főbíró kardoskodott, azzal érvelve, hogy a hatóságoknak semmi közük, vagy joguk nincs arra, hogy imákat kényszerítsenek a polgárok nyakára. Mikor az ellenérvelő bírók kérdezték tőle, hogy mi baj származott abból, hogy Pennsylvánia és Maryland államokban Bibliát olvasnak és a „Mi Atyánk"-ot imádkozzák az iskolákban azt felelte, hogy még nem értünk rá abban is intézkedni.

„Engedjétek hozzám jönni a gyermekeket" mondja Jézus (Lukács ev. 18:16). „Nem engedjük" mondják Amerika főbírái. A nagy harc megindult ezen a vonalon is, nem kétséges, hogy kié lesz a győzelem. A harcoló erők nem látszanak arányban, egyik oldalon prémes-palástos magasrangú urak, nagyműveltségű bírák, politikusok, tábornokok és megszámláhatatlan katonái a hitetlenségnek. Van pénz és fegyver bőven, mindenre elszánt vakmerőség, vérszomj, halálos bosszú. A másik oldalon a „Krisztus katonái" hatalom pénz, és fegyver nélkül. Egyetlen fegyverük az IMA, amit a Vezértől tanultak és kaptak „Mi Atyánk ki vagy a mennyekben...", „Jöjj el Jézus, légy vendégünk, áldd meg a mit adtál nékünk". De az erők aránytalansága dacára is a végső győzelem az Úré és a Bárányé.

A hitehagyott római császár az égfelé dobálva saját vérét ezt kiáltotta: „Mégis te győztél Galilei".

Napoleon a bukása után száműzetésben megírta emlékiratait s azokban ezt is: „Egy kéz vonult végig Európán, amit én nem láttam".

Jézus Krisztus a felfeszítése és feltámadása után ezeket mondta: „Teljes hatalom adatott nekem mennyen és Földön".

MÉCSVILÁG

(II. Móz. 25., 37 és Jel. 22.5)

Kedves Testvérek! Olvassuk el Isten igéjéből a fent idézett verseket!

Isten nagy figyelemmel fordul a választott nép felé. A szent sátor felépítése és felszerelése igen mélyre enged tekinteni az Ő atyai gondoskodó szeretetébe. Ha valaminek az elrendezését Isten maga veszi kézbe és Ő személyesen irányítja, akkor az a legtökéletesebben és legjobban be is lesz fejezve. Ezért szólt Isten a szentigénk szerint így Mózeshez: **„Csinálj hét mécset is, és úgy rakják fel a mécseket, hogy előre világítsanak!"**

Kedves Testvérek így kell nézni az életünket! Mert Ónála nemcsak az életnek van kimért útja, hanem a szolgálatunknak is! Ezt mutatja a felolvasott igénkbeli mécsek szerepe.

Aki eddig nem tudta, hadd mondjuk meg neki Isten Szent Lelke támogatása által, hogy **a mécs a te, meg az én kicsiny világosságot adó, szolgáló életemet jelenti.**

Egyszerű nem fényes, nem kényes, nem igényes világító eszköz a **mécses!** És mondjuk meg itt, hogy Ő sem, a mi Urunk sem mondható kényesnek, aki ilyen mécseket állított be a maga szolgálatába. Hiszen éppen azért vett így maga elé bennünket ebben a minősítésünkben, hogy csalódás ne érje velünk! Sem az életünk, sem a szolgálatunkkal kapcsolatban! Úgy kellett elhelyezni a mécseket, hogy előre világítsanak! Minden embernek megvan a maga kísértése arra nézve, hogy összehasonlítsa, hol a jelent a múlttal, hol a multat a jelennel és hol az előnyeit, hol a hátrányait kezdi latolgatni. Van aki örvendező szívvel ad hálát a jelenért! Van, aki állandóan sóhajtozik a múlt felett. Testies módon odaszállnak a gondolatai, ahonnan kijött, a húsos fazekak tároló helyére: Egyiptomba! Ez kísértette sok ideig Izráelt is a pusztában. Ezért tiltja meg Isten a mécseknek, hogy ne hátra, hanem előre világítsanak! Azonkívül azért is, hogy ne hátra a díszes aranygyertyákra, a gyülekezet kormányzóira, a nép fejedelmeire világítsanak, hanem a sötétben ülő és Isten felé menni akaró népre!

Az Istentől elkötelezett életeknek, akkor is és ma is Isten nem adja célul, hogy hízelegjenek, hanem égjenek el Isten előtt az oltáron!

Ha ezt így vesszük el Istentől, ha így engedelmeskedünk Isten gondolatának és így szolgálunk a mi Urunk Jézus Krisztusnak, akkor a szolgálatunk igazán szolgálat lesz. Az Úr előtt megbecsült lesz, mert nem magunknak akarunk fényleni, nem is a hátunk mögött levőknek, hanem azoknak, akiknek az élete olyan igen becses Isten előtt: A sötétben ülő népnek! Kicsiny, egymásmellé rakott életek! Mécses elhívást kapott testvéreim! Hallgassuk meg mit üzen ma Isten nekünk ezeken az igéken keresztül! Éppen nekünk, igénytelen, kormozó lángú mécseseknek.

(Folytatás a 4. oldalon)

(Folytatás a 3. oldalról)

Tudjátok milyen drága ajándéka Istennek úgy a múltban, mint ma, ez a kicsiny, mindenki által lebecsült, de mégis az oltár elé helyezett mécs-élet?

Tudjátok milyen drága gondolata húzódik meg emögött a megbízatása mögött Istennek?

Azért terelt ide össze Isten ma, maga elé ebben a percben, hogy ezt megtudjuk mindnyájan! Azt akarja mondani nekünk ebben az igében az Úr, hogy vigyázz! Se többet, se kevesebbet ne tarts magadról, mint Én! Alázatosan lásd meg, értelemmel állj meg, mennyire rászorulsz ebben a szolgálatban két dologra:

Először: Isten Szent Lelke olajára! Mert hiába volna a szépnél is szebb külsőd, ha a belseje olyan volna, mint a „balga-szűzek" mécsének a belseje, olaj-nélküli, Szent Lélek nélküli! Célt tévesztett az ilyen élet! Nincs benne fény, nincs benne tűz, nincs benne másokat vezető világosság! De ebben az is bennfoglaltatik, amit az Úr Jézus a „Hegyi beszéd"-ben olyan megragadóan adott elénk: Naponként kolduln kell a Szellemet! Naponként, újra, meg újra oda kell állni az Úr elé és kérni az új töltést! Az új szellemi fényt adó olajat! Mert a tegnapi töltés már elégett! Ma újabb alkalmakat, újabb szolgálatokat rendelt ki Isten és erre az újabb megbízásokra, új tűz, új fény, újabb szellemi töltés kell!

Ez a mécs-életeknek a boldog elhivatottsága! Egy ilyen, állandó készenlétben lévő élet, boldog, szent összeköttetést jelent az Úrral! Kibeszélhetetlen és felmérhetetlen áldást jelentenek ezek!

Másodszor: Isten naponként figyelmeztet bennünket arra, éppen ezek által: Nehogy valaki is közülünk beképzelje magának, hogy milyen nagyrabecsült szolgálata van neki Isten előtt! Ne engedjük magunkat megtéveszteni! Vegyük szívünkre, hogy a mennyei becsüs szemében egy nagyon parányi, csekély értéket képviselő pislogó mécs-szolgálatot végzők vagyunk.

Sem szépségben, sem fényerőben, nem mérközhetünk Isten országa más különb szolgálatot kapott elhivatottjaival! Ehhez azonban az is hozzátartozik, hogy Isten igazságos Isten! Ő nem vár tőled annyit, mint egy díszes hétágú arany-gyertyatartótól! Attól hétannyi fényt hétannyi sugárzást, hétannyi szolgálatot vár!

Lehet, hogy téged és engem, egy haldokló betegágyánál gyújtanak meg. Látsz életeket magad előtt kilobbanni. Vagy egy koporsóhoz visznek. Egy ravatalnál gyújtanak meg. Kihúnyt szemeket világítunk meg. A fájdalom könnyei tükrözik vissza a fényünket, de ez a mi szolgálatunk. A mi világosságot adó mécsünk erre képesít minket. De nem képesít arra, hogy tükörfényes hangversenytermek, bárok, tánclokálok, mulatók, szórakozóhelyek, szinházak kivilágítását végezük!

Akik ezt végzik, azoknak más az életük, a szivük, a magatartásuk. A szemük hozzászokott a világ országútján rohanó életek reflektor fényéhez. Tülekednek ezért a hamis talmi fényért. Ha meglátnák magukat egy ilyen kicsiny halvány mécsvilágnál, bizonyos vagyok benne, hogy megundorodnának saját maguktól! De mert ezt a veszélyt a sátán is látja nem tehetik, mert nem engedi odáig jutni az életüket!

MEGSZOMORODOTT SZIVVEL közöljük olvasóinkkal, hogy Rev. Balla György a newyorki gyülekezetünk kedves lelkipásztora szívszélhűdés következtében súlyosan megbetegedett. A kórházból már hazament, de állapota súlyos. Imádkozzunk érette. Szerk.

Kedves Testvérek! Menjünk vissza oda, hogy Isten megteremtette az embert. Kijelölte a helyét ezen a földön. Életet, lehetőséget adott az embernek a Vele való élésre! A mindenkori életnek, erre a legigazibb megélésére. És Isten ezt a vele élést az Úr Jézussal való együttjárást, együtt munkálkodást, együtt örvendezést, de ha úgy kerül együtt szenvedést is, elnevezte szolgálatnak.

Mi azt hisszük mi szolgálunk neki. A valóság az, amit az Úr Jézus így fejezett ki: „Az embernek Fia nem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem Ő szolgáljon és adja az Ő életét váltságul sokakért!" Tehát itt is mint mindenütt, Jézusé a fáradozás, a miénk a szolgálatnak a gyümölcse.

Igy rendeződik el az életünk Isten oltára körül! Isten egyszerű sátorában! Senki sem tette fel Neki közülünk a kérdést: Miért teszi? És egyikünk sem kérte, hogy így helyezze el az életünket, ahogy elhelyezte. Istennek kezdettől fogva megvolt és megvan az Ő bölcs tanácsvégzése az engedelmes életek felől! És Ő nem számított rosszul akkor, amikor nem a nagy fénycsövek megbizatását, nem a nagy hatalmas kandeláberek küldetésével bízott meg, hanem ezzel a legkisebb, de legbensőségesebb szolgálattal bízott meg téged és engem.

Testvérem! Csak világítsunk előre! Nem az ágy alatt! Nem a véka alatt! Hanem az Isten szent sátorában! És még egyet: Ezért a világításért ne várjunk elismerést. Ne kérjünk fizetést. Jaj volna nekünk, ha azért, amit a Urunk teljesen ingyen ad nekünk, mi még külön megajándékozást, vagy valami ellenszolgáltatást várnánk itt ezen a földön Tőle.. Nem! Nem tehetjük ezt! Én egyet várok, egyet hiszek, egyt tudok, hogy az Ő nagy kegyelme minden én mulasztásomat, végezetlenül hagyott dolgaimért rámrótt bűneimet, füstölgő és kellemetlenül kormozó életem rútságát elnézi az Ő nagy irgalmában! **Jézusért!**

És ekkor lesz nyilvánvaló valósággá előttem a próféta mondása: „A füstölgő gyertyabelet nem oltja ki, hanem diadalra viszi az ítéletet"! (Máté 12:20) vagy (És. 42:3).

És így, de csak így az Ő irgalmas szíve és szeretete folytón érkezik be majd az életünk oda, ahol Isten előre elkészített jutalma vár.

Itt már nem lesz szükség a mécsesre, a gyertyatartóra, de még a napvilágra sem! „Mert az Úr Isten világosítja meg őket és országolnak örökkön örökké!" (Jel. 22:5.).

Mécses fényhez szokott testvéreim! Akik ide megérkeztek, hazaérkeztetek! Az engedelmes Istenre figyelő, Jézust követő életek, ez a fényárban úszó, tündöklő pompában ragyogó hely a végállomása! Itt Isten, mint az egyedüli örök fényforrás átveszi a világítást! Szinte nehéz a lélegzetvétel, nehéz ilyet Istentől kivánni, de így lesz! Ismét előtérbe nyomul az amit előbb a drága Úr Jézussal kapcsolatban említettünk, hogy Isten fog szolgálni azoknak, akik itt szolgáltak Jézussal Neki! Itt van a „szem nem látott, fül nem hallott, embernek szíve meg sem gondolt" Istennel együttélés! Ilyen környezetben fogunk élni, járni a Fényadójával Istennel és a Báránnyal!

Ma még csak a mécsesek előre világítása mutat erre! Ma még csak vegyük elő az igét és „Nézzünk Jézusra, aki a világosságra hozza a sötétség titkait!" (I. Kor. 4:5.).

„Hiszen Ő gyujtott világosságot a mi szívünkbe, hogy az Isten dicsősége ismeretét az Úr Jézus arcán lássuk!" (II. Kor. 4:6). És ha mindeneken át folytatom a győzelmes szolgálatomat emberek felé, ez az ige vezessen rá, hogy nincs érdemem, mert minden dicsőség Istené és a Bárányé! Igy értjük meg azt is, hogy a mi szolgálatunk által ez a föld nem fog mennyországgá válni, de legyünk a másik oldal felől is bizonyosak, hogy bármennyire igyekszik is a gonosz, Isten nem engedi pokollá változni sem! Mert ennek is, mint mindennek külön-külön elrendezett helye van Istennél.

Álljunk a helyünkre! Foglaljuk el az oltár körül a nekünk elkészített helyet és világítsunk addig, amíg a világosságunk megvan!"

Isten tegyen áldottá ott ahol állsz!

Budapest, 1962. július 2. **Tóth Sándor**

Napoleon egyik tábornoka egyszer összeesküvést tervezett. Kitudódott és Napoleon haragjában halálra ítélte őt. A tábornok gyönyörűszép 17 éves leánya a császár elé állt és kegyelmet kért apja számára. „Az ön apja nem érdemel kegyelmet!" utasította el haragosan a császár. „Felség, én nem azt kérem atyám számára, amit megérdemel, hanem **kegyelmet!**" A császárnak annyira megtetszett a talpraesett felelet, hogy megkegyelmezett.

Valami hasonlóról van most szó. Isten **kegyelmet** kínál. Nem azt nyújtja neked, amit érdemelnél, hanem **kegyelmet.** Vagyis megbocsátja bűneidet, megtisztítja lelkiismeretedet, elveszi rólad a bűn terhét, felszabadít a bűn megkötöző ereje alól. Új, szabad, boldog ember lehetsz Jézus Krisztus váltsághalála által.

A NAGY VÍGASZTALÓ

Máté, akit Lévinek neveztek, Alfeus fia volt (Márk 2:14). Mielőtt apostolságra jutott, a Tibériás tengernél lévő római vámhivatalnál adószedő volt (Máté 9:9). Majd megolvasta a beszedett, császár képével ékesített pénzt, azután lecsukta a pénzgyűjtő ládát és szabadidején kiment a tengerpartra, ahol lassú tempóban lépdegélt a parton és néha kirázta sarujából a homokot. Barna arcát a lenyugvó nap felé fordította. Az izzó gömb méltóságosan ereszkedett le a tenger fölé és a pirosra vált felhők gomolyogva követték.

A Tibériás tenger fekete tükre tüzes szinekben pompázott. A part felé verődő sötét hullámos habokat pirosra festette a lenyugvó nap vérpiros gömbje. Lévi mozdulatlanul állt a tengerparton, elcsodálkozva nézte a szines vizek hullámzását. A szél meglengette a földszínű haját és barna arcát gyöngéden cirógatta. Csak a hullámok összecsapása és a habok zaja hallatszott csupán.

Egyszerre kopogó léptek és ostorpattogás verte fel a csendet. A sziklás tengerpart mentén levő úton csigákkal megrakott teve poroszkált s mellette fekete rabnő haladt. Hasított ruhája nem fedte el meztelen hátát; a fekete bőrén korbácsütések nyoma piroslott. A feje kifakult rongyokba volt csavarva s a lábai sebesek és véresek voltak. Édes gyökeret rágcsált és időnként nagyokat csapott bőrszíjakból font ostorával a teve hasa alá. A teve és a rabnő egymáshoz voltak láncolva. Amikor a teve az ostor pattogása és csapása alatt meghosszabbította lépéseit, a rabnőnek szaladni kellett mellette.

Lévi utánuk nézett és szíve szánalommal telt meg a rabnő és a nagy terhet cipelő nyomorult állat iránt. És eme kérdések cikáztak agyában: Micsoda életet élnek ezek? Micsoda erő és hatalom alázza ennyire meg ezeket a nyomorgós életüekt? Kié a jog, hogy élet és szabadság ura legyen? Honnan ered egyik ember hatalma a másik felett? Miért van az, hogy egyik úr, a másik szolga; egyik dús, a másik koldus? Miért méltó egyik ember a jó és a másik kínteljes életre? A földi javak elosztója miért ismer mostoha gyermeket is?

Lévi szemei elkalandoztak a hangtalan messzeségben és az oldalzsebén kívül megcsörrent a pénzesláda kulcsa. Hiszen ő is rab! Ez a láncon függő kulcs őt is a nagy, fehér vámházhoz kapcsolja, ahol kora reggeltől késő estig gyűjti a hatalmas római császsár részére az adópénzeket. Igen, a császár minden hatalom ura, minden földi öröm és gyönyörűség birtokosa. Óh, milyen erő is a hatalom és micsoda boldogság lehet hatalmasnak lenni! Lévi idegességében megrázkódott és viharzó indulatok szakadtak fel szívének ismeretlen mélységeiből. Megszűnt szelíd béketűrése. A hatalomvágy kifeszítette görnyedt vállát és szikrázó szemmel nézett végig a parton. Egyszerre a köves dombok felől csillogó csapat kanyarodott a part mentén vezető útra. Római katonák voltak, talpig fegyverben. Az ezüstös sisakjukon hosszú, kékszínű tollak lengtek. Az arcukban sasszemek fénylettek és az izmos karjuk hosszú lándzsákat és nehéz kardokat hordoztak. Lévi félre lépett az útból. Az elvonuló katonák után nézett, akik a tartomány belsejében iparkodtak megfenyíteni a császár ellen lázadókat. Mindaddig nézett utánuk, amíg egy nagy köves kanyargónál eltüntek szemei elől.

Harmadnap eltelte után Lévi újra a tengerparton ült egy kősziklán és az uszkáló fürge halakat figyelte. Majd durva szitkokat és fájdalmas hörgéseket hallott. Az ültőhelyén megfordult és látta, hogy a római katonák megtépázva, portól-vértől szennyesen vonulnak el a parti útról más irányban. A csapat megfogyatkozott a harcban és sokan alig vonszolták véres és megcsonkított tagjaikat. Akiket baj nem ért, azok bőrzsákokban hurcolták a rabolt zsákmányt: a csillogó ezüst- és aranytárgyakat. Átkozódva masíroztak tovább és Lévi szomorkodva nézett utánuk a szikla árnyékából.

A hatalom nagy teher — mondá Lévi — szörnyű és fojtogató, mint a mérges illatú virág s kegyetlen és vérengző, mint a széptestű párduc. De mégis csak jobb annál a gazdagság, mert örömteljessé és boldoggá teszi az életet. It Lévi a dúsgazdag karavánra gondolt, aki a napkeleti országokból jött és most dél felé Egyiptomba megy. A tevék hosszú sora vonult el a vámház előtt. A lomha állatok megrakva kelet minden kincsével, finom fűszerekkel, zamatos gyümölcsökkel, balzsamas olajjal és illatszerekkel. A barmok közül némelyek összehengerített szőnyegeket, finom selymeket, habkönnyű fátyolszöveteket, gyapjút és drága gyöngyöket cipeltek. A karavánok nagy ura egy arab kereskedő, dúsgazdag ember volt, aki egy óriási teve hátán, kis szőnyegsátorban ült. Szénfekete szakálla a zöld turbánjára omlott.

Büszkén és diadalmasan nézett végig a tevék hátára rakott töménte-len drága rakományokon, sok száz tevéin és rabszolgáján. A hosszú menetet nemsokára elnyelte a hangtalan távolság torka.

Lévi a kemény sziklán ült és a drága kincsekre és a süppedő perzsaszőnyegekre gondolt; hosszúkára szeletelt banán közt kecskehúst rágott. Utána pedig egy darab mézeslepényt és szőlősbélést evett. A kulacsából kecske tejet ivott. Ezzel tudta le a vacsorját a tengerparton. Amíg Lévi evett és ivott, a hullámos tenger vizét nézte és elgondolkodva tapasztalatain így szólt önmagában: Mily szép és jó dolog a gazdagság és milyen gyönyörűség lehet gazdagnak lenni!

Kis idő múlva Lévi a sivatag felé tekintett, ahol hirtelen szél kerekedett. Hatalmas porfelhőt vert a magasba, melyet szilaj haraggal sodort a sivatag felé. Sok kárt okozott úgy anyagiakban, mint életben is.

Egy pár nap múlva Lévi a napi munkája után a tengerpartra ment napnyugta előtt. A szabad idejét ott töltötte. Elnézegette a sirály madarakat, amint nyugodtan himbálóztak a tajtékos víz felett s néha le-lecsaptak a vizekre. A partszélén apró kis madarak repkedtek és futkároztak a homokon, ennivalót kerestek. Bőven volt ott mit néznie! De egyszerre csak jajveszékelő szavakat hallott és amint megfordult, egy elcsigázott, rongyos alak pihegve lépett elébe. — Te vagy a Lévi, az adószedő- — kérdé reszketve. Én pedig egy tevehajcsárok közül való vagyok. Bejelentem, hogy az én nagy uramat eltemette a számum a többi embereivel együtt. Nem sokára a rablók és keselyük jelennek meg a helyszínen. Én egyedül vergődtem ki a homok alól, hogy hírmondója legyek a pusztulásnak.

Lévi megrendült a szörnyű hír hallatára. Kincs, gazdagság is elszáll, mint viráglevelek a szélben és eltűnik, mint csillogó buborék a víz felületén. Mi lehet hát az, ami maradandóan széppé és édessé varázsolja az életet? Ekkor a part mentén egy hófehér hajó közeledett. A hajó két oldalán pirosba öltözött néger rabszolgák voltak. A hajóban fuvolák búgtak, apró csengők csilingeltek és dobok peregtek. A szép perzsaszőnyegen görög táncosnők és énekesek ültek. A fiúk és lányok kacagtak és vígan énekeltek. Majd láncba fonódva forogtak körben, könnyen libegve, mint széltől sodrott viráglevelek. A tréfamester is közéjük keveredett és vígan emelgette táncra a lábait; néha nagyokat kurjantott és kétértelmű szavakkal mulattatta őket. És így szólt önmagában: Ime, itt az eleven öröm, az ifjúság s szépség az igazi boldogság.

(Folytatás a 6. oldalon)

(Folytatás az 5. oldalról)

Másnap újból a sziklakövön üldögélt Lévi. A nap már a tenger szélén piroslott. A szél nyöszörgött, majd sivítva végig nyargalt a tenger fölött s láthatatlan korbácsaival vadul ostorozta a vizet. A tenger keble zihált és emelkedett, a habok tajtékos haraggal csaptak össze.A hajó veszedelmesen himbálódzott a vizek fölött, mint pehely a szélben, az árbocok recsegtek. Nagy harsogással hullámhegyek emelkedtek és bezúdultak a hajóba. Nagy volt a kár és a pánik! Az ifjak tépett ruházattal görcsökben fetrengtek véres, nagy sebekben.

Lévi irtózva nézett a hullámok hatalmába esett hajó után, amely fölött prédára leső sasok keringtek. Megrázkódott és esdeklő szemeit a magasba irányította. A karját szétterjesztve kiáltott hangos szóval elfogulva: A hatalom csak árnyék, a gazdagság csak por és hamú, a szépség és ifjúság csak hervadó virág. Most tehát mihez kapcsoljam hitemet? Mi töltse be szívemet, mi legyen az én vígasztalásom? Ki az erős, ki a hatalmas, ki a megnyugtató?

Egyszerre a mély csendben léptek zaja hallatszott. Lévi könnyezett arcát a dombok felé fordította, ahonnan egy csoport szürkeruhás ember közeledett feléje. Megismerte őket köntösükről, hogy Galileából, Judeából és Betsaidából való halászok. Előttük fehéröltözetű férfi lépdelt. Lassan közeledtek a part felé és megálltak Lévi előtt. Mikor a fehéröltözetű férfi rávetette sugaras pillantását, Lévi szíve nagyot dobbant és homlokát a feléje nyujtott kézre hajtotta. Az pedig ünnepélyes csendben így szólt hozzá: Lévi, Álfeus fia, ki Máténak neveztetel, kövess engemet. Ekkor Lévi felállt és a fenséges szemekbe tekintve, halkan kérdezte: — Ki vagy te és mit akarsz velem? Mire a fehéröltözetű férfi szeliden válaszolt: — Én a te Atyád vagyok ,ki elhoztam néked és mindenkinek a hitet és vígasztalást. Lévi alázatosan meghajtotta fejét és esdve szólt: — Én Uram, én Vígasztalóm, jöjj az én házamba, mert örömünnepet ül ma az én szívem. A fehérruhás megindult a város felé. Lévi és a halászok szótlanul követték. Az utakról bűnösök és publikánusok serege özönlött feléjük. Egyik oldalon elkülönítve állt az írástudók és farizeusok hallgatag csapata. Sötét pillantásukat a fehéröltözetű férfire irányították, aki tanítványaival belépett Lévi házába. Lévi pedig a vendégei előtt örömittason így kiáltott fel: „Megtaláltam ma az én Megváltómat, az én igazi Vígasztalómat! Áldott legyen az Ő neve örökké!" **— Rev. J. S. Faze —**

NŐK ROVATA

Rovatvezető: Szerencsy Mária
17840 Lorain Ave., Cleveland 10.
Női konf. elnöke: Steg Mária
Alelnök: Szabó Istvánné.
Pénztáros: Kurtz Lajosné.
Jegyző: Német Lajosné.

LELTÁR

Január első napjaiban gyakran szemembe tünt az üzletek ajtaján kifüggesztett tábla felírása: „Leltár miatt zárva":

Csöndes magányba húzódva én is kifüggesztettem szívem ajtajára a táblát: „Leltár miatt zárva". Vigyáztam, hogy ne zavarjon senki, semmi, mert nagy művelet folyt szívemben **zárszámadás, leltár.**

Ketten voltunk: **az Úr és én. A zárszámadás első kérdése az volt, hogy milyen eredménnyel forgattam a nálam letett értéket? Volt-e Uramnak haszna belőle? Tudtam, hogy a számvetésben nem lehet téves adatokkal dolgozni. Uram előtt nem tagadhatok le semmit. Ő adott erőt, időt, javakat, áldásokat. Ó, de sok mindent, hisz itt van vezetve számtartó könyvemben. Én már az elszámolás kezdetén rájöttem, hogy nem jól kereskedtem. Kiderült, hogy rossz sáfára voltam. Már szívesebben venném, ha nem is lenne zárszámadás és leltár. De hiába, nincs kiút! Félve, remegve adom meg magam, lesz, ami lesz!**

Hogy is van sorjában?

ÉLETEM. Látom már, hogy itt is hiba van. Nem adtam át egészen az én Uramnak, sok minden azt bizonyítja. Hányszor magam vettem irányítását kezembe és mindenképpen én akartam intézkedni felőle.

SZIVEM. Megosztott, erőtlen, csalárd. Egyszerre kiderült, hogy nagyszerűen taktikázok vele. Sok hasznot hajtottam a sátán malmára. Engedtem, hogy ő is használja szívemet: és hogy megrongálta, alig vehető leltárba.

IDŐM. Ó, elpazarolt, drága, értékes idők! Hányszor nyugtattam magam édes semmittevésben. Tehettem volna sok jót, nemeset... szolgálhattam volna... segíthettem volna másokon... bizonyságot tehettem volna... „Bár jönnének újra vissza, kárbaveszett éveim!"

ERŐM. De sokszor mondtam, ha valaki segítségre várt: „Nincs erőm!" Pedig lett volna éppen annyi, amennyi kell. Terhet viselni? Én? Éppen én? Nincs nekem ahhoz erőm — mondogattam. Jött a kísértő, megcsalt, legyőzött. Volt pedig — bevallom — készlet is. Az volt ráírva: „Mindenre van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít."

IMÁIM. Szegényes könyörgéseim.... szégyellem... nagyon szégyellem. Hitnélküli, üres szavak. Máskor kétségbeesett rimánkodások... Olyan szegényes, olyan kevéske. Igazán csodálkozom, hogy az én Uram így is figyelembe veszi és talál benne értéket.

ANYAGI JAVAIM. De kevéske csomónak találtam mindig, amiből másnak adni szinte lehetetlen. Hiszen ha jönnek is szűkös napok — arra is gondolni kell — és különben is ez az én magántulajdonom. Nem adhatom másnak kevéske sajátomat.

A lelki zárszámadásnak azonban még szomorúbb oldala is elém állott. Ime sorjában:

ÉNEM. Milyen nagy készlet van ebből. Szerettem, ha mások is nagyra becsülik. Néha persze álnevet adtam neki, nehogy ráismerjenek. Most szégyellem, hogy rátalált, mint dugott árura. Ő nem fogja megkedvelni soha, pedig én magam sem tudom miért, úgy dédelgettem!

VÉLEMÉNYEM. Mindig rá akartam erőszakolni másokra. De sok bajom volt belőle! És mi haszna ebből Uramnak?

KÉPMUTATÁSOM. Ebből is rengeteg volt, még tartalék-készlet is. Uram egyenesen elfordult tőle, mikor ezt látta.

AGGODALMAM. Ő hitetlenségnek nevezte, s azt mondta, ezzel sértem meg legjobban... Ez nem Tőle ered.

És ezenkívül még mennyi haszontalan lim-lom!

MULASZTÁSAIM. Itt sajnos hosszú oldalakat töltött ki a sor.

Ó, ez a zárszámadás, s a leltár, sok hamisságot leplezett le. Milyen jó, hogy csak ketten voltunk, s hogy leltáram nem került közszemlére! Elkeserített ez a szomorú eredmény. Mi lesz most? Sok hiányról nem tudok elszámolni... Mit kezdesz most velem Uram? Itt vagyok. Taposs, törölj, büntess! Megérdemlem! Zárszámadásom roszszul sikerült. Leltári jelentésem nagyon siralmas.

És az én Uram rámnézett hosszan, komolyan. Nem bírtam tekintetét. Majd számtartó könyvem siralmas adatait látva, s a szinte kimondhatatlan adósságot mutatva azt mondta: „Én segítek, rendbehozom egyenlegedet. Óhajtod ezt?"

Én leborultam előtte és nem is tudom, hogy bűneim nagysága miatt, vagy végtelen jósága felett örömömben sírtam... csak egyre sírtam... keservesen. Ő ezt látva felemelt, megmutatta, azután rátette sebhelyes kezét a szomorú számokra — és csoda történt — a szomorú számok egyszerre eltüntek. Szegény szívem, szinte alig bírta elviselni, ezt a túláradó kegyelemből fakadt örömet. Ének fakadt az ajkamon, s zengtem boldogan, kitörő örömmel: „Én irgalomban részesültem, bár érdemes rá nem voltam." És énekelve elindultam az új uton, amit Ő megmutatott nekem, hogy ezután életem zárszámadása nyereséggel zárulhasson.

Egy szolgálólány

A SZERKESZTŐ ROVATA

Egymással összeütköző erők

(Kir. I. 18:17-24.)

Korunkban nincsenek Illések. Ha azokról akarunk olvasni, vagy hallani, Bibliánk régi történeteihez kell fordulnunk. Az itt megjegyzett Biblia rész, csodálatos dolgokkal foglalkozik. Kimutatja, miként győzedelmeskedett Isten prófétája a nagyszámú pogány próféták felett s miként dicsőitette meg magát az élő egy igaz Isten. Olvassuk el újonnan s engedjük, hogy Isten Lelke lángra lobbantsa hitünket.

1. Először is figyeljük meg ezt a mondatot az Igében: **„És mikor meglátta Akháb Illést".** Két nagy ember két különböző erővel rendelkezve néznek egymásnak szemébe. Az egyik Izráel királya, kinek nagy hatalma volt s a másik pedig az élő Istennek prófétája, ki Isten hatalmával volt felruházva.

Ez a kétfajta erő ma is szembe találja magát. Látjuk ezt a politikai és a nemzetközi életben. Két nagy világhatalom egymással őrületes esztelen harcot vív azért, hogy a holdba jusson. Sőt a többi égitesteket is megakarják hódítani. Mit lehetne végezni a világon, ha azt a pénzt, amit ennek a nagy bálványnak áldoznak a hatalmak, a szegény éhes és hontalan emberek megsegítésére adnák? Hiába hangzik az Isten beszéde a mai próféták által, mely Istennek hatalma minden ember üdvösségére, ezzel az isteni erővel szemben küzdenek az emberek az ördögnek pusztító és kárhoztató hatalmával.

Mint hajdan Izráel, a királyok hatalmában és fölszerelésében bíznak az emberek. Isten adott királyt Izráelnek, de a nép büntetésére. A prófétákat Isten adta, akik az Ő akaratát hirdették, de azokra nem hallgattak. Az emberek ma is inkább hallgatnak a múlandó földiekre, mint a mennyeiekre. Pedig sokféleképpen szól az Úr ma is az emberekhez, hogy megmentse a bűntől és a romlástól. Az igazi erő nem Akhábban, hanem az Isten prófétájában van.

2. Izráel királyának hajdan nem csak nagy hatalma volt, hanem különböző eszközök állottak rendelkezésére. Gazdag, mindenben dúskáló ember volt. Nagy és hatalmas haderő vette körül. Főtanácsosai voltak. Asztalai a legfinomabb ételekkel voltak megterítve a hatalmas palotában, mely a legelképzelhetetlenebb eszközökkel voltak berendezve. Az Úr szolgájának rendes hajléka sem volt. Az erdőben lakott. Patakvízzel táplálta magát s a pusztában a hollók vittek neki egy kevés eledelt, hogy éhen ne haljon. Itt egy gazdag király és egy szegény prófétát látunk s a kettő között az erősebb nem a király az ő hadseregével, hanem ez a szegény, Jézabell által üldözött próféta.

Korunkban is az igazi erő és a hatalom ne ma látható dolgokban, hanem a láthatatlan isteni dolgokban rejlik. Sokszor látjuk, hogy az Istennek olyan ereje van, mellyel szemben a hidrogén bombák s rakéták nem jelentenek. E világnak összes pénze, vagyona értéktelenné válik, mikor Isten eljő megítélni e világot. Nem múlandó dolgokba, hanem az Istenben bízzunk!

3. Mikor Akháb meglátta Illés prófétát, a lelkiesség próbára lett téve. „Te vagy-e Izráel megháborítója"... kérdezi a király. „Nem én, hanem te és a te atyád háza"... válaszolt az Isten prófétája. Akháb élete, múltja nagyon rossz volt. A rossz múltú emberek életét ma is gyötrik a bűnös emlékek. Még a királyi hatalom sem menti meg az embert ettől. Mikor Illés megjelent Akháb előtt, Izráel királya saját ítéletét és büntetését látta az Isten emberében.

Egyszer minden embernek meg kell állani az Isten ítélő széke előtt —, tanítja az Úr — s a földi hatalom, pénz, hírnév, erkölcsiség, jóság stb. nem fog jelenteni semmit. Ha most nem élünk rendesen, Isten akarata szerint, úgy fogunk járni az ítélet napján, mint az öt bolond szüz, kiknek lámpásukban nem volt olaj. Hiába fogjuk mondani: „Vagy nem a Te nevedben tanítottunk-é", hallani kell a kárhoztató hangot: „Nem ismerlek titeket."

Engedelmeskedjünk az Isten erejének s bízzuk hittel magunkat Istenre!

KÉRELEM

Ha valamelyik gyülekezetünkben volna olyan pénzösszeg, amely irodalmunkra jött össze, vagy ha valahol valaki bármely kevéssel is támogatni akarja irodalmunkat, szeretettel kérjük, azonnal küldje el a pénztárba!

Előfizetted-é az Evangéliumi Hirnököt? Kérjük a lejárati címkét figyelembe venni s ha hátralékban volna valaki, kérjük rendezze előfizetését. S ha valahol tévedés állana fent, azonnal írjanak Szász János pénztárosnak, aki a tévedéseket a címlapokon hivatva van kiigazítani.

Minden kéziratot, tudósításokat, gyülekezeti híreket lapunk szerkesztőjének címére kérünk. Ha máshova küldik, az csak késlelteti azoknak megjelenését.

Megemlékezés

Hivatalosan 1962. november hó 11-én tartottuk meg irodalmi napunkat. Nincsen módomban megtudni, hogy hol, kik vették figyelembe a konvenciónknak az irodalmi napra szóló határozatát és a lapunkban leközölt felszólításunkat, de azt tudom, hogy bizonyos helyi okoknál fogva némely helyen nem tarthatták meg az irodalmi napot.

Nem a dátum fontos. Fontosabb attól az, hogy irodalmi napot tartsunk s megemlékezzünk Istennek egyik legnagyobb ajándékáról, a betűről, mely nélkül e világon nagyon szegény emberek volnánk. Meg kell emlékeznünk Isten iránti hálával, hogy a Szentírások: a Biblia, a könyvek és iratok, melyek gazdagítják az emberiség életét, Isten és a tudomány után, megbecsülhetetlen kincsévé vált az emberiségnek.

Az iratok, újságok és lapok között ott találjuk az Evangéliumi lapokat is, melyeken keresztül lelki táplálékot és sokirányú híreket, információkat szerzünk. S noha az utóbbi hónapokban csak egyszer kapjuk havonta az Evangéliumi Hírnököt, az az érzésem, hogy ha egyszer sem kaphatnánk, nagy kárt szenvednénk és nagyon hiányozna e kis lap életünkből.

Azért is írom e sorokat, hogy a szívekhez szóljak s felébresszem az irodalmi napról megfeledkezett vagy elfogadható okok miatt azt meg nem tartott testvéreimben mindenütt a lelkiismeret és a vágyat irodalmunk támogatására. S mikor ezt szeretettel teszem, arra is felhívom a figyelmet, hogy nincsen olyan újság e világon, mely az előfizetésekből fenntarthatná magát. A magyar nyelven írt újságok, napi és heti politikai lapok élet-halál harcot vívnak. Nagyon sok már ebben az országban a megszünt lap, mert még hirdetések segítségével sem bírták magukat fenntartani. Az Evangéliumi Hirnökben egyetlen hirdetés sincsen s annális inkább reá vagyunk utalva arra, hogy az irodalmi napunk alkalmaival rendkívüli áldozatokat hozzunk annak fenntartására. Ha ezt nem tesszük testvéreim, mi lesz a mi kedves és nagyon szükséges lapunkkal? Arra kérem az Urat, ne engedje megérnem azt a szomorú napot, amikor ki kell jelentenünk, meg kell írnunk elkeseredett szívvel azt a szomorú hírt, hogy kénytelenek vagyunk beszüntetni az Evangéliumi Hirnököt.

Azért kérem testvéreimet, a gyülekezet és az egyeseket mindenütt, e sorok olvasása után, ha nem minden egyes személy, de legalább minden egyes család küldjön egy-egy dollárt irodalmunk támogatására. Én a magamét a mai napon elküldtem Szász pénztáros címére s kérem haladéktalanul küldjük be a dollárokat, ha többet nem lehet. **Szavaim hozzátok életünk tengerén haladó hajócskánkról az S. O. S. kiáltás!**

OLVASÓINKHOZ

Sajnálatos nyomdai kézirat-keveredés folytán január 1-i számunkban 'Jubileumi alapra érkezett adományok' címen ref. egyházi adakozók névsora került közlésre.

A tévedésért bocsánatot kérünk, de szolgáljon búzdításunkra ez az eset, mert mint láthatjuk másutt is vannak közös teherviselések és hoznak anyagi áldozatot Isten országának előbbrevitelére. **mb. A. Baráth**

Ifjúkori bűnözés

Ha a fiatalkorúak rakoncátlansága eléri azt a fokot, hogy másoknak is kárt okoz, úgy, hogy az a törvényt végrehajtó közegek tudomására jut, „ifjúkori bűnözés"-nek nevezik az Egyesült Államokban, de sok más országban is. A sajtó, rádió és televízió révén, az ügy túlzott nyilvánosság elé kerül s az emberek erősítgetik, hogy az ifjúkori bűnözés újfajta jelenség. Pedig a fiatalkorúak részére már 1899-ben állítottak fel külön bíróságokat Amerikában.

A tény az, hogy tíz és tizenhét év közötti gyermekek 97 százaléka iskolát látogat, felnő és megrázkodtatások nélkül éri el azt a kort, amikor már felnőtt polgár számba veszik, anélkül, hogy a törvénnyel összeütközésbe kerülne. A másik 3 százaléknak, amely megsérti a törvényt és a rendőrség kezébe kerül, a felét az eset elbírálása után ismét hazaküldik és csak 1.5 százalékot állítanak a fiatalkoruak bírósága elé. Ez utóbbi csoportban a fiúk ötszörösen haladják túl a lányok számát. Ezek a számok az országos átlagot fejezik ki; a nagy városokban az arányszám nagyobb, a vidéken kisebb.

Sok szakértő azt vallja, hogy az ifjúkori bűnözés nem is szaporodott meg az utolsó időkben. Szerintük az a tény, hogy a rendőrség több fiatalembert tartóztat le, csak azt mutatja, hogy a hatóságok mostanában szigorúbban járnak el.

A legtöbb közösség többé-kevésbé szervezetten küzd a fiatalkoruak kilengései ellen és azokat, akik rossz útra tértek, igyekszik megjavítani. New York városában a City Youth Board a központja a számos világi és egyházi egyesületeknek, amelyek ilyen célokat tűztek ki maguk elé. Ez a Hivatal u. n. „gang project"-eket létesített, amelyek szakértőket küldenek ki a rosszhírű negyedekbe, hogy megbarátkozzanak a sokszor felfegyverkezett bandák tagjaival és egyéb szórakozási lehetőségeket találjanak számukra, úgy hogy felesleges energiájukat üdvös célokra használják fel. Ez a Youth Board kísérleteket is végez és például azt is megállapította, hogy egyéni és családi jellemvonásokból már az egészen fiatal gyermekekről is meg lehet „jósolni", hogy később bűnözők válnak-e belőlük. Ilyenformán a bűnt meggátló és elhárító intézkedéseket idejében foganatosíthatják.

Egy másik megállapítás az, hogy New York város kétmillió családjának kevesebb mint 1 százaléka termeli ki az ifjúkori bűnözők több mint 75 százalékát és pedig azok az „otthonok", ahol a részeges, gondatlan és degenerált szülők fizikailag és erkölcsileg elhanyagolják a gyermekeket. Ugyanilyen a helyzet más nagyvárosokban is. A bírónak, aki ilyen esetekben ítéletet hoz, mindig tekintetbe kell vennie a hibás nevelés okozta hátrányokat, amelyek az ifjúságot sujtják.

Az ifjúkorúak bíróságai, amelyek mind az 50 államban működnek, kizárják tárgyalásaikról a nyilvánosságot. 32 államban 18-21 éven aluliak, 16 államban csak a 16 éven aluliak kerülnek a bíróság elé. Gyermekszakértők meghallgatása után mondja ki a bíró az ítéletet, amely szerint javító vagy fegyelmező iskolába, vagy „probation officer" felügyelete alá helyezik a gyermeket, vagy egyéb büntetést szabnak ki rá. Mind inkább tért hódít az a vélemény, hogy az ifjúkori bűnöző segítségre és tanácsra szorul és a túlszigorú büntetés inkább árt, mint használ.

Common Council

MISSZIÓ-MEZŐKRŐL

SAO PAULO, BRAZILIA

Lelkipásztor: Nagy István

Az Úr velünk volt, nem hagyott el bennünket. Jelenlétét újabban tapasztaltuk 1962. november 11-én vasárnap, amidőn 7 megtért lélek tett bizonyságot az Úrról s követte Megváltóját az alámerítésben is. A szép nagy templomunk zsúfolásig megtelt az Isten igéjét éhező és hallgató emberekkel. A gyülekezet énekkara lelkesen és meghatóan énekelte: „kik ezek itt fehérben" című éneket s a gyülekezet pásztora bemerítette a hullámsírba a megtért lelkeket. Az alkalmi prédikáció elhangzott Pál apostolnak a Kolossébeliekhez írott levele alapján: „Ha feltámadtatok a Krisztussal, az odafelvalókat keressétek . . ." Az istentisztelet alkalmával a gyülekezet az új tagokkal együtt Úrvacsorában részesült, megemlékezvén az Istennek hozzánkvaló végtelen nagy szeretetéről.

Az Úr nevelje az új lelki testvéreinket s tegye álhatatosokká szolgálatában. Mindenekért az Úré legyen a dicsőség.

Nagy István

1962. DONATIONS TO THE HOME

The following are contributors for the months of August, September and October. This includes donations for both the Home and the Orphans Fund.

Mr. & Mrs. G. G. Hlinka Elberta, Ala. $10.00
Morgantown Hungarian Baptist Church
West, Va. 25.00
Trenton Hungarian Baptist Church 150.00
Mr. Miklós Ratti, Cleveland 20.00
Mr. John Fekete, New Jersey 110.00
Mrs. Elizabeth Reenech 5.00
Mr. & Mrs. S. Torok, Lansing, Mich..... 5.00
Mrs. Sandor Kuti, New Brunswick..... 100.00
Eastern Womens Conference 35.00
Mr. & Mrs. Alex Raduly Hemet, Cal..... 10.00
Hungarian Baptist Church, New York 40.00
Mrs. Andrew Illés, Garfield, N. J. 50.00

As you can see, we have had a very lean summer. We do thank those who thought of our Home and those who are residents. in the Home. We pray that all of our needs will be met, and that each one will help according to the best of his or hers ability.

In His Service Elmer S. Kish, Treasures

Lelkiségtan

Önzés a legerőteljesebb haladás lefelé, tantalusi rútsággal, iszonyattal. Lelkiség, ellenben, az emberi végzetnek az igazi magaslata, diadalmas növekedést biztosítva már a földön az életlehetőségek bevonásával. A lelkiség végképpen túlhalad minden vallásnál, bölcseletnél és emberértékelő tudásnál, erősítve, kiegészítve az építő erőket bármely vonalon. Lényegében a lelkiség elválaszthatatlan az Istenségtől. Viszont az Istenséget teljesebben senki sem ismertette meg úgy, mint Jézus. Ezért a Jézus megismerésével valóságos tanná, erővé válik a lelkiség az ember belvilágában. A lelkiségtan mentes a másodrendűségektől, mivel határnélküli az összes kívánalmaiban, szolgálataiban, hogy ténylegesen ember legyen az ember önmagához, egymáshoz és Istenhez. A lelkiségtan a megismeréseknek a megismerése. Karácsony lefojthatatlan fényt sugároz a lelkiségtan forrásához. Karácsony az Isten legcsodálatosabb cselekedetének az ünnepe. Viszont az ember részéről a legszükségesebb felelet és feladat Istennel szemben: hinni Ő benne az összes lehetőségekkel, hitmeggyőződéssel, igazolva az Isten jóságát, irgalmát, igazságát, bűntől elfordult életvezetéssel.

Országunkban minden 14 perc alatt autószerencsétlenségben egy ember meghal. Keresztyén testvéreim! Engedelmeskedjünk a törvényeknek és óvatosan hajtsuk autóinkat! Adjunk példát az által másoknak is!

A PÉNZTÁRNOKOK CIMEI:

Az AMB Szövetség pénztárnoka:
Mrs. Mary K. STEG
368 Stevenson Rd., Farfield, Conn.

Aggmenház és Árvaügy pénztárnoka:
KISH Elemér
924 Congress Street
Fairfield, Conn.

Irodalmi pénztárnok:
John SZÁSZ
1619 Edward Ave., N. E. Canton 5, Ohio

Női. Szöv. pénztárnok:
Az Elnöknő megbízásából:
Mrs. Marie KURTZ
Box 346 E., Highway 27
North Brunswick, N. J.

Ifjúsági Szövetség pénztárnoka:
Emery RÉVY
R. D. 3, Box 346-B
New Brunswick, N. J.

Vas. Isk. Szövetség pénztárnoka:
Miss Elenor TURK
11201 Continental Ave., Cleveland 4, Ohio